

Arrest

**nr. 259 162 van 9 augustus 2021
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2019 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 6 mei 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2020 neemt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwerpt bij arrest nr. 248.490 van 29 januari 2021 het beroep tegen voormelde beslissing. Op 25 maart 2021 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : M. (...)
voornaam : D. (...) A. (...)
geboortedatum : (...) 1950
geboorteplaats : Caracas
nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

Moyen unique pris de la violation des articles 7, 52/3, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration, dont le devoir de soins et de minutie, et des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Première branche

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » Cette prise en considération ne ressort pas de la décision entreprise, qui est motivée de manière parfaitement stéréotypée.

A supposer que cette évaluation puisse ressortir du seul dossier administratif, encore faut-il constater que les informations contenues dans document intitulé « évaluation article 74/13 » sont erronées et lacunaires. Ce document mentionne, sous le titre vie familiale, que :

« l'intéressé réside en Belgique avec sa fille. Cependant, elle ne fait pas partie du noyau familial de l'intéressé, puisqu'il n'existe pas de vie familiale entre les enfants majeurs et leurs parents, sans preuve de liens de dépendance supplémentaires. Néanmoins, ils font tous deux l'objet d'un ordre de quitter le territoire et le noyau familial est maintenu lors du retour dans le pays d'origine ».

Traduction libre de :

"Betrokkene verblijft in België met zijn dochter. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene, gezien er geen sprake is van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Niettemin maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst".

Cette évaluation est doublement erronée :

- Le requérant, âgé de 70 ans (ce qui ne ressort pas de l'évaluation), présente un lien de dépendance avec sa fille majeure. Il ressort de leur dossier administratif que père et fille cohabitent en Belgique. Dans le cadre de sa demande de protection internationale qui a donné lieu à l'arrêt n°233.843 du 10.3.2020, la fille du requérant expliquait qu'elle prenait soin de ce dernier en raison de ses problèmes de santé :

« Dans la mesure où la requérante indique qu'elle s'occupe de son père en Belgique compte tenu de son mauvais état de santé et qu'il est à sa charge, le Conseil constate que cela ne démontre pas un besoin de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4 § 2, b) de la loi sur les étrangers dans le chef de la requérante et que cet élément doit en tout état de cause être apprécié dans le cadre de la procédure précitée sur la base de l'article 9ter de la loi sur les étrangers. »

Traduction libre de:

“Voor zover verzoekster verklaart dat zij voor haar vader zorgt in België gezien zijn slechte gezondheidstoestand en hij van haar afhankelijk is, stelt de Raad vast dat dit geen nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster aantoonst en dat dit element hoe dan ook in het kader van de hogergenoemde procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beoordeeld worden.”

- Sa fille majeure ne fait pas l'objet d'un ordre de quitter le territoire. L'ordre de quitter le territoire du 21.4.2020 a été retiré par la partie adverse en juin 2020. Le 15.5.2020, le requérant et sa fille ont introduit une demande de régularisation pour motifs humanitaires, qui est à l'examen. La partie adverse n'a pas valablement pris en considération les éléments du dossier administratif du requérant, afin de procéder à l'évaluation imposée par l'article 74/13 de la loi. Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole les articles 7, 52/3, 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991, et le principe de bonne administration tel que précisé au moyen.

Deuxième branche

Dans le cadre de sa demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires, le requérant a insisté sur la situation humanitaire catastrophique au Venezuela :

« Il est de notoriété publique que la situation humanitaire au Venezuela est extrêmement grave et préoccupante. Entre-temps, près de 5 millions de Vénézuéliens ont fui le pays afin d'échapper à la crise politique, économique et humanitaire qui le touche. De nombreux Vénézuéliens n'ont plus accès aux besoins les plus élémentaires de la vie, tels que la nourriture et les soins de santé. Ces derniers mois, la situation humanitaire a atteint un nouveau point bas ».

Traduction libre de :

“Het is algemeen geweten dat de humanitaire situatie in Venezuela bijzonder ernstig en zorgwekkend is. Ondertussen zijn bijna 5 miljoen Venezolanen gevlucht, om te ontsnappen aan de politieke, economische en humanitaire crisis die het land teistert. Vele Venezolanen hebben immers geen toegang meer tot de meest elementaire levensvoorzieningen, zoals voedsel en gezondheidszorg. De voorbije maanden is de humanitaire situatie naar een nieuw dieptepunt afgegleden.”
Ces constats sont confirmés dans des rapports récents plus récents , alors que la pandémie s'étend .

Le requérant a également expliqué que :

« M. M. (...) a lui aussi connu la malnutrition. Il présente deux certificats médicaux établis au Venezuela. Il en soumet également une traduction libre (pièce 3). Il en ressort d'une part qu'il était mal nourri et d'autre part qu'il avait une hernie indirecte droite à l'aine et une hernie dans la région ombilicale qui devaient être opérées, et que l'opération était impossible au Venezuela. Même lorsqu'il est arrivé en Belgique, M. (...) n'a pas pu être opéré immédiatement car il était encore trop faible. Le fait qu'il soit maintenant âgé de 69 ans, avec une santé fragile, le rend clairement plus vulnérable au Covid en cas de retour au Venezuela. La présence de sa fille à ses côtés est également indispensable ».

Traduction libre de :

« De Heer M. (...) ervaarde bovendien zelf de ondervoeding. Hij legt twee medische attesten neer die in Venezuela opgesteld werden. Hij legt evenals een vrije vertaling ervan neer (stuk 3). Daaruit blijkt enerzijds dat hij ondervoed werd en anderzijds dat hij een indirecte rechtse hernia aan de lies en een hernia aan de navelstreek had die geopereerd moesten worden, en dat de operatie in Venezuela onmogelijk was. Ook bij aankomst in België kon de Heer M.(...) niet onmiddellijk geopereerd worden omdat hij nog veel te zwak was.

Het feit dat hij thans 69 jaar oud is, met een fragiele gezondheid, maakt hem overduidelijk kwetsbaarder voor de Covid in geval van terugkeer naar Venezuela. De aanwezigheid van zijn dochter aan zijn zijde is ook onontbeerlijk.»

Ces éléments ont trait à la vie privée et familiale du requérant, protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et à l'interdiction de traitements inhumains ou dégradants, visée à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

La décision entreprise, rédigée de manière purement stéréotypée, qui ordonne au requérant de quitter le territoire, ne répond pas aux éléments contenus dans la demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires, qui est toujours pendante.

Par conséquent, elle viole les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, pris isolément et lus avec les articles 7, 52/3 §1er, 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991.»

2.2. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziene elementen. Verzoeker betoogt dat hij afhankelijk is van zijn in België verblijvende dochter.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van zijn dochter maar maakt niet in aannemelijk dat hij met haar een beschermenswaardig gezins- en familieleven zou onderhouden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt het gezins- en familieleven zoals vermeld in artikel 8 EVRM te beschermen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

Verzoeker toont niet aan dat er bijzondere elementen van afhankelijkheid bestaan. Hij komt niet verder dan louter te stellen dat zijn dochter tijdens haar asielaanvraag verklaarde dat zij voor haar vader zorgt in België gezien zijn slechte gezondheidstoestand en dat hij van haar afhankelijk is.

Het administratief dossier bevat een synthesesnota van 25 maart 2021 waarin omtrent het gezins- en familieleven het volgende werd overwogen: *“Gezins- en familieleven: betrokkene verblijft in België met zijn dochter. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene, gezien er geen sprake is van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Niettemin maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst.”*

Het bevel om het grondgebied te verlaten van de dochter van 28 mei 2020 werd op 2 juni 2020 inderdaad ingetrokken, doch dit werpt geen ander licht op de vaststelling dat *“er (geen) bijkomende*

banden van afhankelijkheid worden aangetoond.” In zoverre verzoeker betoogt dat hij samen met zijn dochter op 15 mei 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, merkt de Raad op dat het louter indienen van een aanvraag 9bis niet aantoonst dat er tussen verzoeker en zijn dochter een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende en dat de gemachtigde heeft nagelaten om te reageren op zijn argumenten met betrekking tot de prangende humanitaire situatie in Venezuela. Verzoeker meent ook dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn privé- en familielevens.

De Raad merkt op dat de kritiek van verzoeker de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Dit geeft verzoeker overigens zelf toe nu zijn betoog erin bestaat aan te tonen dat de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het bevel niet kan worden uitgevoerd ten gevolge van de COVID-19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij dus het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden tot die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter niet dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, maakt de verzoeker bovendien niet aannemelijk dat een terugkeer naar Venezuela alwaar hij verblijfsgerechtigd is, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat de bedoelde ministeriële besluiten een verbod inhouden op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en elders gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verweerder op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig is. Daarenboven, zelfs indien verzoeker zou kunnen aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het hem vrij om, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen (zie niet-toelaatbaarheidsbeschikking nr. 14.102 van 15 december 2020).

De verwijzing naar de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Wat betreft de schending van artikel 3 EVRM volstaat in herinnering te brengen dat de Raad in het arrest nr. 248.490 van 29 januari 2021, waarbij de Raad de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming weigert, uitvoerig ingaat op de problematiek in Venezuela. Gelet op het feit dat voormeld arrest dateert van 29 januari 2021 en het bestreden bevel van twee maand later dateert, ziet de Raad niet in waarom verzoeker van de verwerende partij verwacht dat ze nog afwegingen zou maken in de bestreden beslissing in het licht van de situatie in Venezuela. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift twee Venezolaanse medische attesten. Verzoeker citeert zelf volgende passage uit arrest nr. 233 843 van 10 maart 2020, genomen ten aanzien van zijn dochter: *“Voor zover verzoekster verklaart dat zij voor haar vader zorgt in België gezien zijn slechte gezondheidstoestand en hij van haar*

afhankelijk is, stelt de Raad vast dat dit geen nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster aantoont en dat dit element hoe dan ook in het kader van de hogergenoemde procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beoordeeld worden."

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker roept ten slotte de schending in van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat hij op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat deze bepaling wordt geschonden. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H.CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC